

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: ALPINE Bau CZ a.s.**, Jiráskova 613/13, Krásno nad Bečvou 757 01 Valašské Meziříčí, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2015, čj. 3641/DS/14-2,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 11.2.2015, čj. 3641/DS/14-2 a rozhodnutí Městského úřadu Cheb ze dne 20.11. 2014, čj. MUCH 81010/2014 se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Cheb (dále též *správní orgán I. stupně*) ze dne 20.11.2014, sp. zn. KSÚ8328/2014, který rozhodl, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 42b odst.

1 písm. f) zák. o pozemních komunikacích č. 13/1997 Sb., (dále jen *zákon o pozemních komunikacích*) tím, že během provádění prací na železničním spodku v rámci stavby „*Optimalizace trati Cheb (mimo) – státní hranice SRN*“ připojila sousední nemovitost umístěnou na p.p.č. 408 v k. ú. Dolní Hraničná, obec Pomezí nad Ohří, sjezdem k silnici III., třídy č. 2142 umístěném na p.p.č. 380/1 v k. ú. Dolní Hraničná, obec Pomezí nad Ohří (dále jen „*silnice III/214*“), bez povolení příslušného silničního správního úřadu. Za spáchání tohoto správního deliktu žalobci byla podle § 42 odst. 6 písm. b) zák. o pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč a současně bylo rozhodnuto o povinnosti nahradit náklady správního řízení.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě uváděl, že v průběhu správního řízení ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal, že byla soustavně porušována jeho základní práva účastníka správního řízení, zejména právo nahlížet do spisu a související právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, navrhnout případně další důkazy a vyjádřit v řízení své stanovisko. Tato práva byla porušována tím, že správní orgán v průběhu správního řízení fakticky nedoručoval písemnosti žalobci jako účastníku řízení, nýbrž třetí osobě, kterou byl pověřený zaměstnanec žalobce a tím správní orgán zamezil účastníku řízení v přístupu ke správnímu spisu. Správní orgán nejen, že doručil rozhodnutí nikoliv žalobci, nýbrž jeho zaměstnanci, ale v průběhu správního řízení, byla práva žalobce, jako účastníka řízení, v podstatě ignorována soustavně. Usnesení o prodloužení lhůty k předložení důkazů a dalších návrhů bylo pověřenému zaměstnanci žalobce doručeno fikcí dne 13.11.2014, přičemž doručení fikcí nemůže přicházet v úvahu tam, kde adresátem nebyl účastník správního řízení, nýbrž nesprávně třetí osoba, a to zaměstnanec žalobce. Žalovaný přitom současně přiznává, že v důsledku nesprávné interpretace pověření pro zaměstnance žalobce, správní orgán v průběhu správního řízení doručoval vadně, tzn. nikoliv žalobci, ale jeho zaměstnanci. Správní orgán žalobci opakovaně odepřel přístup ke správnímu spisu. Nahlédnutím do správního spisu a pořízení jeho kopie byl pověřen další ze zaměstnanců žalobce V.B., který vůči správnímu orgánu opakovaně vyslovil požadavek na seznámení se s obsahem spisu. Přitom tvrzení žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že by žádost o nahlédnutí do spisu musela být koncipována písemně v podobě podání s náležitostmi podle § 37 správního řádu, se mýlí s realitou a nemá oporu v právních předpisech. Správní orgán je v zásadě povinen umožnit účastníkovi správního řízení, nahlédnout do spisu kdykoliv, a to i na základě ústní žádosti při osobním kontaktu účastníka řízení se správním orgánem v místě, kde se spis fakticky nachází. Zaměstnanec žalobce V.B. požádal o umožnění nahlédnutí do spisu prostřednictvím elektronické pošty a to až v reakci na chování pověřené úřední osoby správního orgánu, která mu na jeho pokus o telefonické sjednání návštěvy v souvislosti s konáním služební cesty do Chebu otevřeně sdělila, že taková návštěva je zbytečná, neboť mu nahlédnutí do spisu nebude umožněno. Jako důvod bylo uvedeno, že příslušné pověření již bylo uloženo jinému zaměstnanci žalobce, panu G. a že v téže věci pan B. jednat již nemůže, neboť žalobce musí nejprve odvolat již zvoleného zástupce pana G. a následně nebo současně si zvolit zástupce nového. Pokud se proto žalovaný s odvolací námitkou týkající se znemožnění přístupu ke správnímu spisu vypořádal konstatováním, že žalobci byla dána

možnost seznámit se s obsahem spisu a současně vysvětlil postup správního orgánu I. stupně tím, že žádost pana B. o nahlédnutí do spisu byla podáním, které trpělo vadami, jež bylo třeba v zákonem stanovené lhůtě odstranit, pak podle žalobce takový výklad již hraničí se svévolí při výkladu právních předpisů upravujících průběh správního řízení. Žalobce a jím pověřený zaměstnanec pan B., vůbec nebyl povinen v souvislosti se svým záměrem nahlédnout do spisu, zpracovávat žádná podání, a pokud se na správní orgán obrátil telefonicky a následně e-mailem, pak učinil ze své dobré vůle ve snaze zefektivnit postup svůj i správního orgánu, aby tak k příslušnému úkonu mohlo vůbec dojít v době vyhovující pokud možno oběma stranám.

Postupem správního orgánu byla žalobci odepřena možnost zjistit obsah správního spisu tak, že možnosti argumentace žalobce v další žalobní námitce vycházel z ust. § 43 odst. 2 zák. o pozemních komunikacích, podle kterého při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Z odůvodnění správního orgánu I. stupně je patrné, že správní orgán považoval za přitěžující okolnost fakt, že ke zřízení vjezdu došlo i přes opakované upozornění silničního správního úřadu na protiprávní jednání při zřizování sjezdů bez potřebného povolení. Tímto patrně bylo míněno předchozí zřízení sjezdu společností Metrostav a.s. nebo OHL ŽS a.s. K tomu žalobce uváděl, že nebyl zřizovatelem žádného předchozího sjezdu a že jednání uvedených třetích osob nemůže být žalobci přičítáno jako přitěžující okolnost. Správní orgán tak opřel své rozhodnutí o určité skutečnosti výslovně uváděné v odůvodnění rozhodnutí, ale současně nevysvětlil, jak tyto skutečnosti hodnotil, zdali k tíži, či ku prospěchu žalobce, či jaký mají tyto skutečnosti význam pro rozhodnutí ve věci samé. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že jednal se zástupci společnosti Metrostav a.s. či OHL ŽS a.s. a prováděl s nimi místní šetření a pokud argumentoval tím, že ke zřízení neoprávněného vjezdu došlo opakovaně, pak o tato fakta své rozhodnutí opíral, však nesdělil již, jak tyto skutečnosti hodnotil, co podstatného pro rozhodnutí z nich dovodil, čímž své rozhodnutí učinil nepřezkoumatelným. S touto námitkou žalobce, která byla rovněž vznesena v odvolání, se žalovaný vypořádal jednak poučením o obsahu právní úpravy správních deliktů, podle zákona o pozemních komunikacích a dále bezobsažným konstatováním, že správní orgán hodnotil všechny listinné důkazy a že vyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný se s touto odvolací námitkou žalobce vůbec nevypořádal a fakt, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela zmatečné, ponechal bez komentáře.

V dalším žalobním bodu žalobce uváděl, že k problematice údajného opakovaného znečišťování silnice III./2142, se věnoval v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který dospěl k nepodloženému závěru, že činností žalobce došlo k následnému znečištění dotčené silnice, k poškození krajnice a vozovky, či k ohrožení silničního provozu, resp. k omezení obecného užívání dané komunikace. K této odvolací námitce žalovaný poznamenal, že předmětem řízení nebylo znečištění silnice a že odstraňování znečištění komunikace je samozřejmostí. Touto argumentací se žalovaný zcela minul s podstatou odvolací námitky spočívající v tom, že správní orgán I. stupně zřejmě z této skutečnosti, tj. z údajného znečištění komunikace a jejího poškození vycházel, aniž by ovšem sdělil, jakým způsobem tak činil. Pokud předmětem řízení nebylo znečištění silnice a prvostupňový správní orgán přesto z tohoto faktu při svém rozhodování vycházel, pak žalovaný měl tím spíše zasáhnout v rámci odvolacího řízení tento nedostatek korigovat.

Žalobce v rámci odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu rovněž argumentoval tím, že původní poškozenou krajnici na vlastní náklady obnovil, vyčistil a zpevnil šterkem, což bylo doloženo fotodokumentací a s touto odvolací argumentací se žalovaný nijak nevypořádal. Žalobce navrhl v řízení provedení důkazů listinami s tím, že tyto důkazní prostředky považuje za přípustné, ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, to proto, že nemohl uplatnit dříve, vzhledem k odepření jeho přístupu ke spisu. Tyto důkazní návrhy byly žalovaným odmítnuty z toho důvodu, že se nevztahují k předmětu řízení, tudíž je nelze považovat za novou skutečnost nebo důkaz ve smyslu § 82 odst. 4. Tato argumentace je naprosto zmatečná, neboť skutečnost, že by se event. určitý důkazní návrh nevztahoval k předmětu řízení, nezakládá důvod pro jeho odmítnutí z důvodu nesplnění podmínek podle § 82 odst. 4 správního řádu, nýbrž by byla důvodem pro odmítnutí důkazu podle § 52 správního řádu.

Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rovněž namítal, že v daném případě se nejednalo o vybudování sjezdu ve smyslu § 10 odst. 1 zák. o pozemních komunikacích, nýbrž o vytvoření rovné pracovní plochy mezi kolejíštěm a komunikací pro bagr k provedení zemních prací, tj. čištění příkopů, svahování a zhotovení odvodňovacích žlabů, které byly z drážního i silničního tělesa pro techniku nedostupné s tím, že takto vytvořená pracovní plocha nesloužila k průjezdu jakýchkoliv dopravních prostředků, nýbrž toliko k výše zmíněnému umístění pracující mechanizace, a to krátkodobě. K tomuto tvrzení žalobce nabídl jako důkaz vlastní fotodokumentaci, ale s tímto důkazním návrhem se žalovaný žádným způsobem nevypořádal. Pouze uvedl, že existenci uvedeného připojení dokládá také fotodokumentace ve spisu pořízená majetkovým správcem silnice a proto v tomto ohledu napadené rozhodnutí je vydáno opět v rozporu s § 68 správního řádu.

Žalobce souhrnně tvrdil, že žalovaný se s námitkami žalobce buď nevypořádal vůbec, nebo tak učinil v rozporu se základními zásadami činnosti správního orgánu a nedostatečně resp. nesrozumitelně odůvodnil své rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků správního řízení a jeho rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné. Žalovaný a ani správní orgán I. stupně se nezabývali okolnostmi zjevně svědčícími ve prospěch žalobce, tyto okolnosti nebyly vyhodnoceny a stejně tak byly pominuty navrhované důkazy, které žalobce nemohl ve správním řízení před prvostupňovým správním orgánem uplatnit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuváděl žádné úvahy, jimiž se při rozhodování řídil a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil bez toho, že by se vypořádal s naprosto zásadními vadami řízení před správním orgánem I. stupně, které musely mít vliv na soulad přezkoumávaného rozhodnutí správními předpisy. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a náhradu nákladů řízení žádal toliko do výše uhrazeného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný uváděl, že žalobce především vytýkal, že správní orgán doručoval písemnosti pověřenému zaměstnanci žalobce JUDr. T.G., právníkovi žalobce. Podle

žalovaného rozhodnutí správního orgánu bylo vypraveno dne 21.11.2014 a o nahlédnutí do spisu bylo telefonicky požádáno až dne 25.11.2014. Dne 25.11.2014 byla do e-mailové schránky oprávněné úřední osoby doručena zpráva od V.B., se žádostí o nahlédnutí do spisu a pořízení jeho kopie. Jednalo se o e-mailovou zprávu bez zaručeného elektronického podpisu a správní orgán reagoval odpovědí s vysvětlením postupu ve věci podání vůči správnímu orgánu podle § 37 správního řádu. Na tuto odpověď V.B. ani JUDr. T.G. nereagovali a podání nebylo do 5 dnů potvrzeno, případně doplněno písemně nebo ústně do protokolu nebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Žalovaný souhlasil s názorem žalobce, že pokud podle § 30 odst. 2 správního řádu v téže věci může za právnickou osobu současně činit úkony jen jedna osoba, popřípadě pokud podle § 33 odst. 1 správního řádu, v téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce, pak to neznamená, že by účastník řízení nemohl ve správním řízení jednat prostřednictvím více pověřených osob.

Žalovaný dále zdůrazňoval, že předmětný správní delikt je postihován zásadně bez ohledu na zavinění. Správní orgán v průběhu řízení proto formu zavinění nezkoumá, ale postačí, že protiprávní stav nastal a k porušení předpisu došlo k objektivnímu naplnění zákonem definované skutkové podstaty spáchání správního deliktu. V souladu s ust. § 43 odst. 1 zák. o pozemních komunikacích, právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Žalobce v tomto směru žádné důkazy na svoji obhajobu nepředložil.

Žalovaný dále uváděl, že užíváním nepovoleného a nevyhovujícího sjezdu na silnici III./2142 následně došlo ke znečištění dotčené silnice, poškození krajnice a vozovky, což je patrné z fotodokumentace, která byla pořízena při konaných místních šetřeních. Za vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti bylo zabráněno, nelze uznat zřízení pracovní plochy v přehledném úseku komunikace bez omezení účastníků silničního provozu, průběžné čištění pojížděné komunikace ani absenci jakéhokoliv poškození komunikace vozovky.

Vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti bylo zabráněno, nelze označit ani činnost žalobce směřující k obnovení původní poškozené krajnice na vlastní náklady, její vyčištění a zpevnění šterkem.

I když žalobce tvrdí, že se nejedná o vybudování sjezdu ve smyslu § 10 odst. 1 zák. o pozemních komunikacích, nýbrž o vytvoření rovné pracovní plochy mezi kolejištěm a komunikací, ve smyslu zák. o pozemních komunikacích se jednoznačně jedná o připojení sousední nemovitosti umístěné na p.p.č. 408 v k. ú. Dolní Hraničná, obec Pomezí nad Ohří, sjezdem k silnici III./2142 umístěné na p.p.č. 380/1 v k.ú. Dolní Hraničná, obec Pomezí nad Ohří, bez povolení příslušného silničního úřadu.

Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

a) výchozí skutkový stav

Ze správního spisu soud shledal, že dne 20.10.2014 Městský úřad Cheb vydal oznámení o zahájení řízení o správním deliktu podle ust. § 42b odst. 1 písm. f) zák. o pozemních komunikacích, týkající se připojení sousední nemovitosti k silnici III. třídy č. 2142 v rozporu s § 10 odst. 1 zák. o pozemních komunikacích, ze kterého je podezřelá právnická osoba ALPINE Bau CZ, a.s., která během provádění prací na železničním spodku připojila sousední nemovitost umístěnou na p.p.č. 408 v k.ú. Dolní Hraničná, obec Pomezí nad Ohří, sjezdem k silnici III. třídy č. 2142, umístěné na p.p.č. 380/1 v k.ú. Dolní Hraničná, obec Pomezí nad Ohří, bez povolení příslušného silničního správního úřadu. Dne 21.10.2014 byl sepsán Městským úřadem Cheb záznam z místního šetření ve věci nepovoleného připojení sousední nemovitosti k silnici III./2142. V průběhu provedeného kontrolního místního šetření bylo zjištěno, že nepovolený sjezd ze silnice III./2142 v kilometru značení přibližně 7,430, který byl řešen při místním šetření dne 17.10.2014 byl odstraněn, dále, že na místě blíže propustku byl vypracován bez potřebného povolení nový sjezd a že na silnici III./2142 byly osazeny dopravní značky 2x A22 „Jiné nebezpečí“ + E13 „Výjezd vozidel stavby“. Správním orgánem byla pořízena fotodokumentace, která je součástí správního spisu. Dne 23.10.2014 ALPINE Bau CZ, a.s. reagovala na oznámení správního orgánu o zahájení řízení o správním deliktu, ve kterém, kromě jiného, byla žalobci stanovena lhůta 5 pracovních dnů, v níž by se účastník řízení se sídlem ve Valašském Meziříčí, tedy v místě vzdáleném více než 500 km od sídla správního orgánu, měl současně seznámit s podklady pro rozhodnutí, tyto náležitým způsobem vyhodnotit, sdělit stanovisko, event. navrhnout další důkazy. Žalobce konstatoval, že správní orgán stanovil lhůtu pro seznámení se se spisem a k vyjádření stanoviska a k navržení důkazů dostatečně a ryze formálně a požádal o prodloužení lhůty o uplatnění práv podle § 36 správního řádu, nejméně do 10.11.2014. Městský úřad Cheb výzvou ze dne 24.10.2014 vyzval žalobce, aby žádost o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, doplnil v souladu s ust. § 30 odst. 5 správního řádu o plnou moc, na jejímž základě je JUDr. T.G., Ph.D. oprávněn činit úkony jménem žalobce, neboť předmětná žádost byla podepsána JUDr. T.G., Ph.D., který ve výpisu z obchodního rejstříku není ale uveden jako osoba oprávněná jednat jménem společnosti. Žádost tak trpí vadami, které brání v pokračování v řízení.

Žalobce v reakci na tuto výzvu zaslal správnímu orgánu I. stupně pověření, kterým obchodní společnost ALPINE Bau CZ, a.s. pověřuje svého zaměstnance JUDr. T.G., Ph.D., bytem ..., aby za ALPINE Bau CZ, a.s. jednal se specifikovanými orgány a institucemi. Toto pověření bylo datováno dnem 3.7.2014. Dne 31.10.2014 Městský úřad Cheb vydal usnesení o prohlášení lhůty, dle kterého účastníci řízení ve věci spáchání předmětného deliktu jsou oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy v průběhu řízení, nejpozději v termínu do 14.11.2014 a ve stejné lhůtě jsou oprávněni seznámit se s obsahem spisu, s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit svoje připomínky, resp. doručit svoje vyjádření a uplatnit práva účastníka řízení. Toto usnesení bylo zasláno na adresu JUDr. T.G., Ph.D., ... prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Podle připojené doručenky byl adresát vyzván k vyzvednutí zásilky se zanecháním poučení, přičemž zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 3.11. a do poštovní schránky adresáta byla vložena dne 18.11.2014.

Dne 20.11.2014 správní orgán I. stupně rozhodnutí ve věci předmětného správního deliktu a současně rozhodl o uložení pokuty žalobci za jeho spáchání. Toto rozhodnutí bylo doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu JUDr. T.G., Ph.D., ... s tím, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení, přičemž zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 24.11.2014. Rozhodnutí bylo doručeno na adresu příjemce JUDr. T.G., Ph.D., ... dne 4.12.2014.

a) posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Předmětem řízení před správními orgány bylo řízení ve věci správního deliktu podle ust. § 42b odst. 1, písm. f) zákona o pozemních komunikacích, podle kterého *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s ust. § 10 odst. 1, 3 téhož zákona, připojí sousední nemovitost nebo pozemní komunikaci k dálnici, silnici nebo místní komunikaci nebo upraví takové připojení nebo je zruší.*

Žaloba je důvodná.

Krajský soud posuzoval důvodnost stěžejního žalobního tvrzení, že správní orgán I. stupně v průběhu řízení nedoručoval písemnosti žalobce jako účastníku řízení, nýbrž třetí osobě, a to pověřenému zaměstnanci žalobce. Soud shledal, že v důsledku tohoto postupu bylo porušeno právo žalobce plynoucí z ust. § 36 navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, až do vydání rozhodnutí a žalobci ve smyslu § 36 odst. 3 nebyla dána možnost, vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Soud vycházel z nesporného zjištění, že správní orgán I. stupně oznámil žalobci zahájení řízení o správním deliktu, ve kterém žalobci poskytl základní procesní poučení ve smyslu § 36 odst. 1 až 3 správního řádu a současně stanovil lhůtu 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení k zaslání vyjádření a k uplatnění práv účastníka řízení, a to osobně v sídle správního orgánu I. stupně, ve stanoveném termínu vždy v době od 8.00 do 9.00 hodin, nejlépe po předchozí telefonické dohodě termínu. Toto oznámení, včetně poskytnutého poučení, bylo žalobci doručeno na jeho datovou schránku dne 20.10.2014. Další nespornou skutečností je zjištění, že správní orgán I. stupně usnesením z 31.10.2014 žalobci stanovil podle ust. § 36 odst. 1 spr.ř. lhůtu do 14.11.2014, ve které může činit své návrhy a ve které se může seznámit s obsahem spisu, vyjádřit své připomínky, doručit své vyjádření a uplatnit právo účastníka řízení nejpozději. Toto usnesení bylo správním orgánem I. stupně doručováno na adresu: JUDr. T.G., Ph.D., ..., a to v návaznosti na žalobcem předložené pověření, kterým pověřil svého zaměstnance JUDr. T.G., Ph.D., bytem ..., k jednání za ALPINE Bau CZ, a.s.

V předmětném řízení byla jeho účastníkem právnická osoba, které je správní orgán povinen doručovat písemnosti v souladu s § 21 správního řádu, podle něhož správní orgán při doručování právnickým osobám doručuje písemnosti buď na místě, nebo do datové schránky právnické osoby, nebo na adresu pro doručování, nebo na adresu sídla, nebo sídla organizační

složky anebo na adresu osob, které jsou oprávněny jednat za právnickou osobu v občanském soudním řízení, to je na adresu osob oprávněných za právnickou osobu jednat v rozsahu § 21 občanského soudního řádu, zák. č. 99/1963 Sb. Správní orgán I. stupně v rozporu s tímto procesním ustanovením, však písemnost *Usnesení o prohlášení lhůty ze dne 31.10. 2014, č.j. MUCH 85555/2014* definující podmínky, za kterých žalobce mohl uplatnit svá práva účastníka řízení v rozsahu § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu, řádně nedoručil. Tato písemnost byla doručovaná na jméno zaměstnance žalobce JUDr. T.G., Ph.D., pověřeného jednáním jménem této právnické osoby, nicméně doručováním této písemnosti na místo jeho trvalého pobytu ..., na kterou jsou doručovány písemnosti adresované toliko fyzickým osobám ve smyslu § 20 správního řádu, není doručováním řádným. Aniž by žalobci byl vytvořen prostor pro realizaci jeho základních procesních práv ve smyslu § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu, přistoupil správní orgán I. stupně k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé.

Žalobci tímto postupem bylo upřeno právo navrhopat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit své stanovisko a posléze právo, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Tato fatální procesní vada přitom měla přímý vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť žalobce nemohl uplatnit svá procesní práva a přispět tak ke zjištění stavu věci v souladu s ust. § 3 správního řádu.

Uplatněná žalobní výtky na porušení ust. § 36 odst. 1, 2 a 3 spr.ř. je důvodná. Soudem shledaná vada řízení neumožnila ve správním řízení zjištění stavu věci způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 spr.ř. a pro neúplnost podkladů pro rozhodnutí způsobujících současně ani soud nemohl posuzovat důvodnost navazujících žalobních výtek dotýkajících se otázky naplnění znaků podstaty projednávaného správního deliktu a výše ukládaného trestu.

Zjištěná vada řízení se týkala řízení před správním orgánem I. stupně i řízení před žalovaným a pro tuto vadu soud zrušil rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a současně pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1, písm. a) s.ř.s. Protože stejnou vadou řízení trpí i řízení před správním orgánem I. stupně, ve smyslu § 78 odst. 3 s.ř.s. soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně. Ve smyslu § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. na základě souhlasu účastníků řízení soud věc projednal bez nařízení jednání.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého žalobci, který dosáhl v řízení procesního úspěchu, přiznává soud právo na náhradu nákladů řízení, které jsou představovány uhrazeným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. května 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková